

Snehová vločka

Louise
Nealon

Krásne, pravdivé a dojímavé. MARIAN KEYES

Ljndeni

Snehová vločka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Louise Nealon

Snehová vločka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Snehová vločka

Louise Nealon

Snehová vločka

Ljndeni

*Venujem svojim rodičom Tommymu a Hilde
za ich múdrosť, lásku a podporu.*

Karavan

Môj strýko Billy býva v karavane na lúke za mojím domom. Keď som prvý raz videla na ceste iný karavan, pomyslela som si, že ho niekto uniesol, asi iné dieťa. Až vtedy som sa dozvedela, že karavany sú určené na presuny. Billyho karavan sa nikdy nikam nepresúval. Stál na betónových tvárniciach hneď vedľa mňa odo dňa, keď som sa narodila.

Billyho som zvykla navštevovať v noci, keď som sa bála zaspáť. Billy tvrdil, že z domu mám povolené vyjsť, iba ak vidím zo svojho okna mesiac, a ak mu donesiem zo záhrady želania. V noci po mojich ôsmych narodeninách ma výhľad na tlstý okrúhly mesiac poslal okamžite dole schodmi a zo zadných dverí, pod bosými chodidlami som mala mokrá trávu, trne na živom plote po mne chniapali a za rukávy pyžama ma ťahali naspäť.

Vedela som, kde sa dajú nájsť želania. Celý rákoš ich rástol blízko pri karavane, na druhej strane živého plota. Pooberala som ich jedno za druhým, tešilo ma tiché pukanie stonky a lepkavá šťava na jej odtrhnutom konci, nárazy jednej pápernatej hlavičky do druhej. Zaclonila som ich dlaňou, akoby som chránila pred vetrom sviečku, dávala som si pozor, aby som nestriasla ani jedno pierko, nevyslala ho do noci.

Pri trhaní som si v hlave zvrátila slabiky: pú-pa-va, pú-pa-va, pú-pa-va. V ten deň, ale skôr, sme si to slovo našli vo veľkom slovníku, ktorý mal Billy pod posteľou, mi vy-

svetloval, že *dandelion*, anglický výraz pre púpavu, pochádza z francúzskeho – *dents de lion* – levie zuby. Púpava sa rodila ako niečo pekné a jej okvetné lístky boli žlté a strapaté ako baletná suknička.

„Takto sa oblieka cez deň, ale kvet sa nakoniec musí uložiť na spánok. Schradne, vyzerá unavený, vyčerpaný, a keď si už myslíš, že je s ním koniec,“ Bily zdvihol päšť, „bum, zmení sa na hodiny.“ Vystrel prsty a spoza chrbta vyčaril bielu púpavu podobnú cukrovej vate. „Nafučený mesiacik. Celé sväté prijímanie želaní.“ Dovolil mi sfúknuť ich ako narodeninové sviečky. „Súhvezdie snov.“

Billy žasol nad kyticou želaní, ktorú som mu ponúkla, keď otvoril dvere karavanu. Pozbierala som ich, koľko som len vládala, aby som naňho urobila dojem.

„Vedel som to,“ povedal. „Vedel som, že akurát na tvoje narodeniny vyjde mesiac.“

Do prázdneho záväracieho pohára sme napustili vodu a sfúkli sme do nej vatové hlávky púpav, až sa pierka vznášala na hladine ako maličkí plavci na chrbtoch. Zatvorila som veko pohára a potriasla som želaniami, nadchýnala som sa, dívala som sa, ako tancujú. Pohár sme nechali na zvlhnutom štóse novín, presne za plastovým oknom karavanu.

Billy ohrial na plynovom variči za rajničku mlieka. Jeho kuchyňa vyzerala ako hračka, ktorú som túžia dostať na Vianoce. Zakaždým ma prekvapilo, že v skutočnosti funguje. Dovolil mi miešať mlieko, až kým nezovrelo a nevznikli na ňom tenučké biele vrstvy kožky, ktorú som potom zberala chrbtom varechy. Nasypal do mlieka kakaový prášok a ja som krúžila varechou stále dookola, až ma rozbolela ruka. Pariace sa hnedé mlieko sme preliali do termosky a vzali sme si ho na strechu k pozorovaniu hviezd.

Púpavové semienka sa v pohári ponorili až o niekoľko dní. Držali sa hladiny, viseli zo svojho vodného stropu, až sa napokon buď vzdali, alebo ich to prestalo baviť. Práve keď si už svet myslel, že je po nich, pod vodou sa objavili drobulinké zelené kľičky ako rastlinné morské panny, ktorým z ničoho nič rastú chvostíky. Billy ma vtedy zavolať, nech sa prídem pokochať tými nezdolnými drobcami, želaniami, čo odmietajú zahynúť.

Dnes mám osemnásť rokov. Klopem Billymu na dvere a som trochu nervózna. Už ho nezvyknem v noci navštevovať. Vonkajšia stena karavanu ma chladí na hánkach. Na okrajoch dverí je gumené tesnenie ako na chladničke. Zaborím do tej čvachtavej hmoty nechty a trošku z nej vyrpnem. Trhá sa v podobe hladkého pásu ako vrstva tuku zo šunky. Ozve sa šuchot papiera a vrzgot krokov po dlážke. Billy otvorí dvere a veľmi sa usiluje nedať najavo prekvapenie, že ma tam vidí.

„Nuž tak,“ povie cestou naspäť do svojho kresla.

„No čo, spiaca krásavica,“ oslovím ho. Dnes ráno nevstal na dojenie a musela som ho zastúpiť.

„Hej, prepáč.“

„A navyše na moje narodeniny,“ zdôrazním.

„Doboha, fakt,“ zašklabí sa. „Zázrak, že ťa svätý Jakub nenechal v *leabe*.“

„O ničom nevedel. Mama mu to zabudla povedať.“

„Sme otrasní. A ktoréže to vlastne oslavuješ? Sladkých šestnásť?“

„Otrasných osemnásť.“

Pripíšem si malé víťazstvo, keď vidím, ako sa mu tvár sklada do pobaveného úškrnu. Počkám, kým sa mi obráti chrbtom pri napúšťaní vody do kanvice.

„Dnes mi prišli papiere z vysokej,“ poviem.

Zastaví tečúcu vodu a znovu na mňa pozrie. „A to dnes?“

„Hej. Vzali ma na Trinity College. Na budúci týždeň nastupujem.“

Zatvári sa smutne. Potom mi oboma rukami pevne zovrie plec a vzdychne. „Doriti, fakt som rád, že ti to vyšlo.“

„Vďaka.“

„Srať na čaj,“ mávne rukou a rozžiari sa. „Srať na čaj, radšej donesiem whisky.“

Pohrabe sa v komore. Taniere hrmocú, štós misiek sa rovno prevrhne. Billy sa pokúsi kolenom napchať lavínu riadu naspäť. Mám sto chutí to tu upratať, aby som mala čo robiť, ale on sa vzápätí triumfálne vynorí z komory s fľašou Jamesona.

„Všetko najlepšie k narodkám, Debs,“ povie mi.

„Vďaka.“ Preberiem si od neho fľašu, ako keby to bola prvá cena v lotérii.

Obaja stojíme a sme v rozpakoch. Fakt nechcem, aby to bol môj nápad. Už by som mala byť dospelá. Už nemôžem prosíkať, aby sa niečo odohralo.

„Dnes v noci je jasná obloha,“ povie naveľa.

„A svinská zima,“ dodám.

„V komore je termofor, ak chceš.“ Billy vystrie ruku k dvierkam v strope a stiahne dole skladačí rebrík, čo vedie na strechu. V bagančiach vydupoce hore a za sebou vlečie spacák ako dieťa cestou do postele deku.

Dám zovrieť vodu. Pozerajú na mňa rárohy v karavane. Drevený model starodávneho lietadla visí nad posteľou. Sedí

na ňom drobný mužiček ako na hojdačke, v ruke drží ďalekohľad. Pokrstili sme ho Pierre, pretože má fúzy.

Horúci gumený termofor mi ohrieva ruky. Vyleziem po rebríku, beriem stupienky po dvoch, až kým mi nočný vietor neoveje tvár. Je to ako byť na lodi. Vlezieme do spacákov ako do kukiel a ľahneme si na galvanizovaný plech, ktorý kryje Billyho domov. Strecha je pod mojimi dlaňami chladná a klzká. Mám pocit, že ležím na ľadovej kryhe. Zadáваме sa na oblohu, ako keby len od našich pohľadov záviselo, či nespadne dolu.

Výhľad zo strechy karavanu je to jediné, čo sa nezmenšuje, čím som staršia. Počujeme šuchot kravských nôh v tráve. Dopotkali sa k nám, snoria a ňuchajú, sú zvedavé, čo sa deje. Vdýchnem vlhký dusný pot karavanu, ktorým napáchol spacák. Billy zaváňa cigaretami a naftou. Rukávy bundy mu prevísajú na vlnené prsty rukavíc. Okolo úst má pichľavý živý plot zo strniska a ten mu siaha krížom cez lícne kosti, spája sa s vlasmi za ušami.

„Máš pre mňa príbeh,“ povie Billy.

„Nechce sa mi rozprávať príbehy.“

„Ale chce,“ povie. „Ja vyberiem hviezdu.“

Predstieram, že ma to nenadchýna, len sa pohrávam so zipsom na spacáku. Zasuniem si za ucho pramienok vlasov a čakám, ktorá hviezda to bude.

„Vidíš Severku?“

„Najjasnejšiu hviezdu na oblohe? Asi sotva.“

„Ale ona nie je najjasnejšia. Najjasnejšie svieti Sírirus.“

„Vravel si mi, že Severka.“

„Tak som sa mýlil.“

„To ma šokuje.“

„Vidíš? Už som ti ju niekedy ukazoval?“

„Len zo dvestokrát, Billy, ale vždy si vravel, že je to najjasnejšia hviezda na oblohe.“

„Je druhá najjasnejšia.“

„A mám akože nájsť tú druhú najjasnejšiu?“

„Je to tá neďaleko dvojitého W.“

„Hej, viem, to je tá, ktorá len vyzerá ako najjasnejšia... ale nie je.“

„Len pozerám, či hovoríme o tej istej. No doboha. Takže vidíš tých päť hviezd, ktoré pri ňom vytvárajú to šiši W?“

Prizmúrenými očami škúlim na oblohu, pokúšam sa spájať body. Kedysi som sa tvárila, že vidím to, či vidí Billy. Neznášam, keď sa usilujem, div nevyskočím z kože, a aj tak nič nerozoznám. Z môjho pohľadu je to ako čítať Braillovo písmo, akurát že sú to svetlá, čo svietia zo vzdialenosti miliardy miliárd kilometrov. Je ich priveľa – ten ich dav, čo na mňa civie, opätuje mi pohľad, je hrozivý.

Čím som staršia, tým viac sa usilujem. Billy mi súhvezdia rozporciuje na obrázky a príbehy a pomáha mi ich rozoznávať. W patrí ešte k tým ľahším.

„Jasné, už viem,“ odpoviem. „Tá, čo vyzerá ako hojdacie kreslo.“

„No presne,“ prisvedčí. Pozriem na jeho ukazovák vystretý nahor, spája hviezdy do hladkých priamych línií. „Kasiopeine kreslo.“

„Tú si pamätám.“

„Aha, dobre. Porozprávaj mi o nej.“

„Veď ten príbeh poznáš, Billy,“ zavrtím hlavou.

„Od teba som ho ešte nepočul.“

Vzdychnem, aby som získala trochu času. V myšli sa mi už zhromažďujú postavy.

„No hovor,“ vyzve ma Billy.

„Kasiopeia bola v minulom živote kráľovnou – manželkou kráľa Kefeia,“ pustím sa do vysvetľovania. „Aj on je tam hore. Kasiopeia bola fakt týpek. Pekná, ale ľudia ju považovali za čudáčku. Nosila rozpustené vlasy a stále chodila bosá a ľudí to šokovalo, pretože od kráľovnej čakali niečo iné. Porodila dcéru Andromedu a vychovala ju, aby mala rada a v úcte sama seba – vtedy to bolo fest radikálne. Jej slobodomyselnosť si mýlili s aroganciou. Rozchýrilo sa, že je to taká hipíčka, nie poriadna kráľovná, chodí si po svete bosá a má rada samu seba a svoju dcéru učí rovnakým spôsobom. Poseidón to nemienil tolerovať. Rozhodol sa, že ľuďom pripomenie, že nemajú čo hrať hlavnú úlohu. Tak vyslal morskú obludu, aby zničila kráľovstvo jej muža. Kasiopeia dostala odkaz, že kráľovstvo zachráni, iba ak obetuje svoju dcéru, a tak to urobila. Pripútala Andromedu reťazou ku skale na kraji útesu a nechala ju tam, nech zomrie.“

„Suka jedna,“ zahrešil Billy.

„No čo, nemala na výber. Inak by obluda pozabýjala všetkých.“

„Kurva, tí Gréci boli šibnutí. Môžem hádať, ako to s Andromedou dopadlo?“

„Môžeš.“

„Zachránil ju statočný princ?“

„Samozrejme,“ prikývnem.

Billy mi podá fľašu whisky. Napijem sa, popálím si hrdlo.

„Perzeus tú morskú obludu zabil, keď sa vracal z výpravy, na ktorej zahlušil Medúzu, a Andromeda si ho z vďačnosti musela zobrať,“ poviem.

„Klasika. A čo sa stalo s Kasiopeiou?“

Ukážem hore na ňu. „Je tam, sedí si vo svojom hojdamcom kresle. Poseidón ju k nemu priviazal, takže keď obieha

okolo Severného pólu, je hore nohami. Trčí v tom kresle a bude sa v ňom krútiť do konca času.“

„Ježišmária,“ zaúpie Billy. „Polovicu času byť dolu hlavou. To už potom asi človek vidí svet inak.“

„Ja by som akurát dostala závrat.“

„Spočiatku možno, ale potom by si si na to hádam aj zvykla.“

„Vďaka, ja som spokojná s gravitáciou.“

„Až taká spokojná, že bude v pohode, ak ťa strčím z tejto strechy?“

Tak mi štuchne do spacáka, že sa prekotúlam a zvrisknem. „Billy! Ty si chuj! To nie je smiešne!“

„Narodeninové štuchance sa ti nepáčia?“

„Prestaň,“ zavrčím, ale vnútri mi je teplo a milo. Myslím na svoj príbeh a ešte si dám hlt z fľaše. Už prvý dúšok whisky ma vyslal krúživým pohybom k oblohe.

Dochádzanie

Dnes nastupujem na univerzitu a zmeškala som vlak. Billy tvrdil, že ho stihnem. Meškala s dojením a ešte ma musel doviezť na stanicu. No a ja teraz prídem neskoro. Vlastne presne neviem, na čo prídem neskoro. Možno by som sa mala pokúsiť nájsť si priateľov. Som nervózna a bojím sa, že do obeda sa všetci lepší minú. Je týždeň nováčikov a ja som videla dosť filmov z univerzitného prostredia. Ak mám naražiť na budúcu najlepšiu priateľku alebo na milenca, stane sa to v prvý deň.

V Dubline som doteraz bola len v decembri. Billy ma sem každý rok vodi obzerať vianočnú výzdobu. Moja prvá spomienka na Dublin pozostáva z čakania na autobus domov na O'Connellom moste s Billym, to som mala iba päť alebo šesť rokov. Keď autobus konečne dorazil, tešila som sa, že konečne nastúpime a nebudeme musieť trčať na šľahajúcom daždi a vo vetre, ktorý prevracal dáždnyky. Billy zaklopkal šoférovi na okienko a ukázal mu desaťeurovku. Poskladal ju a pokúsil sa ju prestrčiť do škáry na mince, ako keby predvádzal kúzelnícky trik.

Šofér naňho zagánil. „A čo s tým mám akože robiť?“

Billy vytiahol bankovku a ustúpil cestujúcim, ktorí boli za nami, nech si zaplatia cestovné. „Určite tam máte dosť drobných, vedúci,“ povedal a kývol bradou smerom k cinkejúcim minciam.

„A vyzerám ako výherný automat?“ Šofér na nás gánil, až kým Billy necúvol.

Vystúpili sme z autobusu a boli sme zase na daždi. Odvtedy sme chodievali iba vlakom.

Bolo zvláštne pozorovať Billyho s ľuďmi, ktorých nepoznal. Nebol pri nich sebaistý. Keď ma chytil za ruku, nevedela som, či to robí kvôli mne, alebo kvôli sebe.

No aj tak sme si v meste našli trasu, ktorá nám vyhovovala. Roky sa zlievali dohromady, až sa z nich stal jeden: zastavili sme sa pri GPO a vzdali česť Cúchulainnovi a mládencom, potom sme prešli cez most a hore Dame Street až po Thomas Street k pekárni, kde nám hrozivá žena s cestovitou tvárou predala párky v cestíčku po päťdesiat centov. Billy raz ponúkol bezdomovcovi pri kanáli cigaretu. Posadili sme sa s ním na lavičku a zarozprávali sme sa tak, ako sa niektorí ľudia zarozprávajú pri kostolnej bráne po omši.

Na Grafton Street sme vo výklade obchodu Brown Thomas pozorovali, ako bábka štuchá do topánky kladivom a klincom. Hračkárske vláčiky pufkali po svojich predurčených koľajach. Billy sa ma opýtal, čím chcem byť, keď vyrastiem. Ukázala som na pouličného muzikanta, namaľovaného do podoby bronzovej sochy, a povedala som, že by som v pohode mohla byť ako títo tu, lebo ich prácou je rozdávať ľuďom šťastie. Alebo by som ešte mohla byť kňazom. Usmial sa a povedal: „Tak to ti držím palce.“

Billy ma odjakživa prehováral, aby som sa prihlásila na Trinity. „Je to jediná vysoká, na ktorú stojí za to ísť. Akurát dosť snobská.“ Ukazoval na vysoké kamenné múry a ostatné zábradlie bočného vchodu na Nassau Street, ale dnu sme nikdy nevošli. Podľa mňa si vôbec neuvedomil, že je to prístupné pre verejnosť. Ja som si Trinity vždy pred-

stavovala ako opak *Vykúpenia z väznice Shawshank*: situáciu, keď musíte Morgana Freemana podplatiť cigaretami a prekopať sa dnu.

Vlani, keď sme sa zo školy vybrali na veľtrh povolání, nešiel v stánku Trinity College žiadny Morgan Freeman. Bola tam žena so sivou tvárou v tmavomodrom nohavicovom kostýme, dala mi brožúru, pohľadom si premerala moju ošúchanú školskú uniformu a vyhlásila, že na Trinity College sa dostane len inteligenčná elita. Ale mýlila sa. Nešlo až tak o inteligenciu. Človek nemusí byť super bystrý, aby ho vzali na Trinity. Len musí byť tvrdohlavý.

Vo vlaku som stratila lístok a dôjde mi to až pri turniketoch na Connollyho stanici. Prejdem k búde s nápisom INFORMÁTOR a mužovi za sklom vysvetlím, čo sa stalo.

„Kde ste nastupovali?“ opýta sa.

„V Maynoothe.“

„Koľko stál lístok?“

„Nepamätám si.“

„Môžem vidieť nejaký doklad totožnosti?“

„Nijaký nemám.“

„A ako sa voláte, srdiečko?“

„Debbie. No, Deborah Whiteová.“

„Máte viac ako osemnásť?“

„Hej.“

„Nuž, Deborah, tak ste si vyrobili stoeurovú pokutu.“

Ukáže na malý nápis v dolnom rohu okienka, kde stojí UPOZORNENIE NA POKUTU, a podá mi popod sklo papier. Prebehnem ho očami: *Lehota splatnosti dvadsaťjeden dní – ak*

sa pokuta neuhradí – hrozí predvolanie pred súd – kde hrozí pokuta až do tisíc eur.

„Ja som stratila lístok,“ poviem mu.

„Moja, keby ste si ho boli kupovali, tak si pamätáte, koľko stál.“

„Lenže ja som to naozaj zabudla.“

„Ako vám mám veriť? Ukážte tento papier o pokute hen kontrolórovi pri turnikete a pomôže vám prejsť.“

Idem sama do Dublinu prvýkrát a rovno ako kriminálnik.

Zistím, že kráčam za ženou, ktorá ide do práce. Má na sebe bežecké tenisky, úzku sukňu a pančuchy, v jednej ruke drží pohár s kávou, v druhej aktovku. Pochoduje, ako keby sa pokúšala dohnať zvyšok dňa. Ja sa držím o niekoľko krokov za ňou. Prejdeme po širokom moste, ktorý pod našimi nohami vibruje, ako keby sa nás pokúšal rozveseliť.

Dostanem sa až na O'Connell Street, kým naberiem odvalu a opýtam sa policajta, či by mi neukázal, kadiaľ sa ide na Trinity. Zasmeje sa, ja sa začervenám a najradšej by som sa vyfackala. Vykročím tým smerom, ktorým ma poslal, a nesiem si nové rozhodnutie: musím vyzeráť ako človek, ktorý vie, kam má namierené.

Pred hlavnou bránou chvíľu počkám pri zábradlí, až potom vstúpim. Dívam sa, ako ľudia prúdia dnu a von z myšacej diery, ktorá vedie do budovy školy, a fakt by ma zaujímalo, prečo ten vchod urobili taký maličký. Pripomína mi